

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kane-02-Chresteni_kosti.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kane-02-Chreste

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 14.11.2004

Modification Date: 14.11.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

CHŘESTĚNÍ KOSTÍ
(Rattle of Bones)

"Hej, hospodáři!" rozt'al hluboké ticho hlasitý pokřik, jež zaduněl mezi stromy tmavého lesa a vrátil se zpátky zlověstnou ozvěnou.

"To místo mi připadá odporné." Dva lidé stáli před vchodem do lesní taverny. Byla to dlouhá, nízká, pod větvemi stromů se krčící budova, postavená z tlustých trámů. Nevelká okna byla důkladně chráněna okenicemi a dveře zavřeny na závoru. Nad vchodem se zlověstně kymácelo domovní znamení – rozseknutá lebka.

Dveře se pomalu otevřely a objevila se vousatá tvář. Za chvíli majitel této tělesné fysiognómie couvl o krok zpátky a ledabylým pohybem ruky pozval hosty dále. Na stole hořela svíce a v krbu dohasínal oheň.

"Jak se jmenujete?"

"Solomon Kane," odpověděl vyšší z obou mužů.

"Gaston l'Armon," dodal rychle druhý muž. "K čemu ti jsou naše jména?"

"V černém lese je možné potkat jen velice málo neznámých lidí, zato lupičů a banditů je v nich nepočítaně," odpověděl šenkýř. "Posaďte se ke stolu, prosím, hned vám připravím něco k jídlu."

Oba muži usedli ke stolu, zatímco vousatý hospodář zmizel někde v hloubi domu. Vyšší z obou mužů,

poněkud pohublý, měl na hlavě neforemný klobouk a na sobě jednoduchý, černý oděv, který byl v příkrém kontrastu s jeho bledou, větrem ošlehanou tvář. Druhý muž byl oblečen zcela jinak, měl na sobě krajky a péra a jeho oděv svědčil o tom, že oba za sebou mají dlouhou cestu. Navzdory poněkud tělnaté postavě to byl hezký muž se živýma, roztěkanýma očima, které se jen zřídka kdy na něčem zastavily na delší dobu.

Hospodář přinesl víno a jídlo, vše postavil na stůl z hrubých desek, načež odstoupil pár kroků do stínu. Rysy jeho tváře, nyní zpola utopené v pološeru místnosti, přeměněné mihotavými plameny z hořících polen v krbu v bílošedou masku, byly ukryty pod hustým plnovousem, hustým jako zvířecí srst. Vidět bylo pouze velký, skobovitý nos a pár malých, červených očí, které nehybně spočívaly na hostech.

"A kdo jsi ty?" zeptal se náhle mladší z obou mužů.

"Jsem majitel taverny U rozseknuté lebky," odpověděl ponurým hlasem hospodský. Tón jeho hlasu zcela jasně svědčil o tom, že si nepřeje žádné další podobné otázky.

"Máš tu hodně hostů?" pokračoval nebojácně l'Armon.

"Zřídka kdy tady někdo přijede podruhé," zabručel hostinský.

Kane sebou trhl a zadíval se do nehybných, červených očí, jako kdyby v nich chtěl najít nějaký skrytý význam slov ve stínu stojícího krčmáře. Připadalo mu, jakoby svítící oči začínaly pohasínat, aby za chvíli úplně vyhasly pod nápořem chladného Angličanova pohledu.

"Jdu spát," řekl náhle Kane, odsouvaje od sebe prázdný talíř. "Časně ráno se musím vydat na další cestu."

"Já rovněž," dodal Francouz. "Zaved' nás do našich pokojů, krčmáři."

Mlčelivý majitel taverny je vedl dlouhou, tmavou chodbou. Světlo ze svíčky, kterou nesl, způsobovalo, že jeho neforemná silueta házela na stěny jakoby stále větší a grotesknější tvary.

Před dalšími dveřmi se hospodář zastavil a sdělil oběma pocestným, že budou spát v tomto pokoji. Vešli dovnitř. Jejich průvodce zapálil na stole stojící svíci od té, kterou přinesl s sebou, načež rychle zmizel v nízkých dveřích.

Oba muži se na sebe překvapeně podívali. V pokoji kromě dvou primitivních postelí, dvou židlí a masivního stolu už nebylo nic jiného.

"Podívejme se, zda se dveře pokoje dají nějak zajistit zevnitř," ozval se Kane. "Tvář našeho hostitele se mi vůbec nelíbí."

"Ve výklenku leží jakési háky a na dveřích jsou masivní závěsy," poznamenal l'Armon. "Ale nejsou zde žádné tyče."

"Mohli bychom odtrhnout desku z tohoto stolu a použít ji místo tyče," zamručel Kane.

"Můj Bože," řekl l'Armon. "Vy jste ale bojácný, monsieur." Kane se na něho podíval úkosem zpod obočí.

"Nerad bych byl zabit ve spánku," odpověděl Kane zamračeně.

"Ať mě kule bijí," zasmál se Francouz. "Potkali jsme se náhodou. Než jsem na vás narazil na lesní cestě, asi hodinu před západem slunce, nikdy předtím jsme se nesetkali."

"Já jsem vás už někde viděl," odpověděl Kane. "Nemohu si pouze vzpomenout, kde to bylo. A pokud jde o zdejšího krčmáře, snažím se v každém vidět poctivého člověka až do okamžiku, kdy se přesvědčím o opaku. Kromě toho mám velmi lehký spánek a vždy mám po ruce pistoli."

Francouz se znovu zasmál.

"A já jsem se už pozastavoval nad tím, pane, jak to vlastně přežijete, když budete muset strávit noc s úplně neznámým cizincem! Cha, cha! V pořádku, pane Angličane. Pojd'me, pokusíme se společně najít nějaké tyče ve zbývajících pokojích."

Vzali ze stolu svíci a vyšli na chodbu. Obklopilo je mrtvé ticho. V husté tmě vypadal plamen svíce ještě menší a vydával mnohem méně světla než v pokoji.

"Hostinský nemá ani hosty, ani žádné pomocníky," zamručel Kane. "Je to divná taverna. Jakže se to jmenuje? Nikdy si nemohu zapamatovat ta cize znějící slova. U rozseknuté lebky? Musím říct, že je to hrozný název."

Důkladně prohlédli sousední pokoje, ale v žádném z nich vhodnou tyč nenašli. Konečně dorazili k poslednímu pokoji na konci chodby. Na první pohled se od ostatních ničím nelišil, až na to, že jeho dveře

byly opatřeny zvenku zasunovatelnou závorou a masivní skobou upevněnou silným hákem do držáku vbitého do zárubně. Odsunuli závoru a vešli dovnitř.

"Tady by také mělo být okno, ale nic takového zde nevidím," řekl Kane. "Podívejte se!"

Celou podlahu pokoje pokrývaly tmavé skvrny. Všechny stěny pokoje a jedna z postelí byly něčím ostrým pořezány. Kolem dokola se válelo velké množství třísek.

"Tady musel zemřít nějaký člověk," ozval se Kane. "Nehodila by se nám ta tyč na tamté stěně?"

"Jistě, ale je k ní silně připevněna," odpověděl Francouz, silně s ní cloumaje. "Snad..."

Náhle se část stěny odsunula stranou a Gaston samým překvapením krátce vykřikl. Jejich očím se ukázal nevelký, tajný pokoj a oba muži zůstali překvapeni stát nad něčím hrozným, ležícím na jeho podlaze.

"Lidská kostra!" ozval se Gaston. "Podívejte se, její holeň je pevně připoutána k podlaze! Ten člověk tady byl uvězněn a nakonec zemřel."

"Ne," odpověděl Kane. "Má rozseknutou lebku. Nyní už vím, že náš hostitel měl pro to, aby svou tavernu pojmenoval tak ďábelsky, vážné důvody. Ten člověk, stejně jako my, byl určitě pocestný, který padl do rukou sadisty."

"Asi ano," poznamenal Gaston chladně.

Právě se pokoušel sundat silnou železnou obruč z holeně na zemi ležící kostry. Nakonec to vzdal, vytáhl z pochvy meč a jedním silným úderem přesekl silný řetěz spojující obruč s masivním kruhem, hluboce vbitým do podlahy pokoje, ukazuje přitom velkou sílu, ukrytou v jeho svazech.

"Ale proč přikoval kosti k podlaze?" zeptal se Francouz "Monbleu! Vždyť to je jen plýtvání silným řetězem. A nyní, monsieur," obrátil se ironicky k hromadě na podlaze ležících vybělených kostí, "jsi volný a můžeš jít, kam chceš."

"Přestaň!" ozval se Kane hlubokým hlasem. "Působí ti potěšení vysmívat se nebožtíkovi?"

"Mrtví se musejí bránit sami," zasmál se l'Armon. "Já osobně po své smrti najdu nějaký způsob, jak najít toho, kdo mě zabil, i kdybych měl přivolat na pomoc čtyřicet zlých duchů oceánu."

Kane se obrátil směrem k vnitřním dveřím, zamykaje za sebou vchod do tajného pokoje. Neměl rád prázdné řeči a k tomu ještě o černé magii a démonech. Kromě toho se chtěl co nejdříve setkat s majitelem hospody, aby si s ním vyřídil účty za zločin, kterého se dopustil.

Ale když se obrátil zády k Francouzovi, ucítil na krku studený dotyk ocele. Nemusel příliš hádat, že předmět tlačící ho do krku v místě, kde přechází v hlavu, je hlaveň pistole.

"Nehýbej se, monsieur," zazněl za ním nízký, sametový hlas. "Nehýbej se, nebo se tvůj mozek rozstříkne po celém pokoji."

Puritán úplně ztuhl s rukama napůl zvednutýma, zatímco l'Armon mu vytáhl pistoli od pasu, stejně jako rapír z pochvy.

"Ted se už můžeš otočit," ozval se Gaston, odstupuje přitom několik kroků dozadu.

Kane vrhl vztekly pohled na elegána stojícího nyní s odkrytou hlavou, s kloboukem v jedné ruce a Kaneovou pistolí ve druhé.

"Řezník Gaston!" zabručel hlubokým hlasem Kane. "Jaký jsem to byl ale blázen, že jsem se nechal zmást tím, že jsi Francouz! Zašel jsi ale příliš daleko, vrah! Nyní, když jsi sundal ten velký klobouk, jsem tě poznal. Viděli jsme se před několika léty v Calais."

"To souhlasí. Ale nikdy více se už neuvidíme. Co to bylo?"

"Potkání se dostali ke kostře," odpověděl Kane, pozorující ničemu jako jestřáb, nespouštěje přitom pohled z tmavého ústí pistole. "Ten zvuk není nic jiného než chřestění kostí."

"Dokonce velice příjemné chřestění," poznamenal lupič. "A nyní, monsieur Kane, zajisté máš při sobě, jak se na takového šlechtice sluší a patří, potřebné množství peněz. Nejdříve jsem chtěl počkat až usneš a až pak tě oddělat, ale využil jsem jedinečné příležitosti, která se mi naskytla. Byl bych blázen, kdybych ji nevyužil. Snadno ses nechal obelstít."

"Nemyslel jsem si, že se musím obávat člověka, se kterým jsem se podělil o chleba," odsekl Kane se stále silnějším vztekem v hlase.

Lupič se cynicky zasmál. Oči se mu změnily ve dvě úzké škvíry, pomalu začal couvat směrem ke dveřím pokoje. Kane napjal svaly téměř k prasknutí. Skrčil se jako obrovský vlk, připravený uskutečnit svůj poslední, smrtelný útok. Gastonova ruka svírající pistoli se však ani nezachvěla, jako kdyby byla z

kamene.

"Nebudeš mít čas vykonat sebevražedný skok po výstřelu," řekl Gaston. "Klidně stůj, monsieur. Už několikrát jsem viděl lidi, kteří byli zabiti dokonávající obětí, musím se tedy odsunout na patřičnou vzdálenost, abych se vyvaroval takové situace. Chci mít jistotu, že když vystřelím a ty se s výkřikem vrhneš dopředu, padneš mrtev na zem ještě dříve, než se ti podaří dosáhnout na mě holýma rukama. Tehdy můj krčmář bude mít k ukrytí v pokoji ještě jednu kostru. Samozřejmě, pokud ho sám nezabijí. Ten hlupák si myslí, že o mně ví všechno, ale já mu také nevěřím..."

Francouz už stál na prahu pokoje, opíraje se o jejich zárubně. Svíce, tkvící v lustru na stěně, rozsévala kolem sebe záhrobní, mihotavé světlo, které nedokázalo dosvítit do chodby, rozprostírající se za nimi. Náhle se z temnoty za Gastonovými zády objevila přízračná bytost. Lesknoucí se ostří Francouzova meče pomalu kleslo k zemi. Gaston padl na kolena jak podříznutý býk. Z rozštípnuté lebky mu začal pomalu vytékat mozek. Nad padajícím tělem se sklonila postava majitele taverny – hrozivý, démonický stín, stále držící v ruce sekyru, kterou povalil na zem lupiče.

"Hej! Stůj!" zařval: "Běž zpátky!"

Kane, který se vrhl směrem k na zem padajícímu Gastonovi, ztuhl, když spatřil přímo na jeho tvář namířenou pistoli a dvojici šílenstvím planoucích, rudých očí.

Stál nehybně, jen cílil, jak se celý třese. Přepadl ho ještě větší strach než tehdy, když mu smrti vyhrožoval Francouz. Bylo cosi úděsně nelidského v této bytosti, která se nyní jako nespoutaná divoká bestie kymácela na nohou dopředu a dozadu. Po chvíli opět zazněl její zlověstný smích.

"Řezník Gaston!" vykřikl a kopl nohou do své oběti. "Cha, cha! Můj slavný zbojník si už nikdy nezaloví. Slyšel jsem, že ten hlupák zabrousil až do Černého Lesa. Hledal zlato a našel smrt! Nyní tvoje zlato bude moje. A nejenom zlato.... Msta bude dokonána!"

"Já nejsem tvůj dlužník," odpověděl Kane klidně.

"Všichni lidé jsou mými dlužníky! Podívej se na jizvy na mých zádech! Podívej se na jizvy na mých rukou! Má záda jsou poznamenána polibky holí! A tady, v mé paměti, jsou ukryty vzpomínky na všechna ta léta strávená v samotě, v chladu cel, kam jsem byl uvržen za činy, které jsem nespáchal!" Hlas krčmáře se zmínil ve zlověstný, groteskní chrapot.

Kane se neožýval. Toto nebyl první člověk, kterému mysl zmrzačila léta strávená ve strašlivých věznicích na starém kontinentu.

"Ale utekl jsem!" vykřikl ten nešťastník triumfálně. "A vypověděl jsem všem lidem válku! Co to je?"

Kaneovi se zdálo, že v majitelových očích zpozoroval náznak strachu.

"Můj čaroděj chřestí kostmi!" poznamenal tajemně, načež se opět divoce zasmál. "Když umíral, tak přísahal, že jeho kosti mě budou pronásledovat až do smrti. Přibil jsem tedy jeho tělo k podlaze. Teď, za hluboké noci, když slyším, jak chřestí kosti, se tomu musím smát. Cha, cha! Jak by nyní mohl vstát a vydat se ruku v ruce temnou chodbou se starou Paní Smrtí, aby mě dopadl v posteli?"

Náhle jeho oči záplaty strachem.

"Nebyli jste náhodou v té místnosti, ty a ten mrtvý hlupák? Nemluvili jste s ním?"

Kane se celý roztrásl. Že by ho mámily smysly? Opravdu se chřestění kostí rozléhalo stále blíže, jako kdyby se kostra pohybovala k jejich pokoji. Pokrčil rameny, určitě to byli potkani, kteří se nyní proháněli mezi zaprášenými kostmi.

Majitel taverny se znovu rozesmál. Velkým obloukem vyhnul Kaneovi a nespouštěje z Angličana pohled ani na okamžik, odsunul volnou rukou dveře onoho pokoje. Pokoj tonul ve tmě, takže Kane nebyl schopen ani rozpoznat kosti bělající se na podlaze.

"Všichni lidé jsou mými dlužníky!" mumlal krčmář, stále více se pohroužející do svého šílenství. "Proč bych měl kohokoliv ušetřit? Podal mi snad někdo pomocnou ruku, když i dlouhá léta ležel v celách Karlsruhského hradu, odsouzený za nespáchané činy? Něco se ve mně změnilo. Stal se ze mne vlk, bratr těch, kteří obývají Černý Les a před kterými jsem se musel po svém útěku z vězení mít na pozoru. Mí bratři mají na svědomí všechny, kteří se zastavili v této taverně, s výjimkou tohoto jediného, který tady teď chřestí kostmi, toho čaroděje odněkud z Ruska. A i když nevěřím tomu, že by živý člověk mohl být usmrcen mrtvolou, raději jsem se zabezpečil před jeho návratem na zem se stíny noci tím, že jsem ho přikoval k podlaze. Jeho magie nebyla natolik silná, aby ho ochránila přede mnou, ale všichni vědí, že

mrtvý čaroděj je stokrát nebezpečnější než živý čaroděj. Nehýbej se, Angličane! Tvé kosti spočinou v tajném pokoji vedle..."

Šílenec již stál ve dveřích tajného pokoje a stále mířil pistolí na nehybného Kanea. Náhle, jako kdyby se vtopil do temnoty, zmizel v hloubi tajného pokoje. V témže okamžiku za ním náhlý příliv povětří zabouchl dveře. Plamen svíce ve svítilně zablikal a zhasl. Kane padl na kolena a začal rukama šátrat po podlaze, hledaje svoji pistoli. Po chvíli ji našel, postavil se na nohy a obrátil ke dveřím, za nimiž zmizel šílený krčmář. Stál jako socha, pohroužený do úplné tmy. Když uslyšel zpoza dveří přicházející tlumený, chrčivý jekot, smíšený se suchým praskotem a chřestěním holých kostí, ucítil, jak krev v jeho žilách pomalu přestává kolovat. Za chvíli nastalo naprosté ticho.

Kane vyhrabal z kapsy křemeny a hubku a zapálil svíci. Držel ji v jedné ruce, ve druhé zase svíral pistoli. Opatrně otevřel dveře.

"Velký Bože!" zašeptal a na čele mu vyrazil studený pot. "To překonává jakékoliv lidské chápání. Přesto ale mě oči neklamou. V tomto pokoji byly vysloveny dvě přísahy, také Řezník Gaston přísahal, že se svému katu po smrti pomstí. A pak přesekl řetězy poutající čarodějovy ostatky k podlaze. Takže on..." Majitel taverny U rozseknuté lebky ležel mrtev na podlaze tajné komnaty. Na jeho tváři se zračil výraz nelidského zděšení. Kostnaté prsty čarodějovy kostry byly neskutečně silně sevřeny kolem krčmářovy zlomené šíje.

Přeložil Dittmar Chmelař